

CUPRINS

SEMNUL	15
INIȚIATUL	23
1. Prea târziu	25
2. Maestrul Luitpirc	31
3. Pragul abației	38
4. Cuhnia de la Westminster	43
5. Morgia monahului Gaufrey	49
6. Pe coșul vetrei	59
7. La hanul Capul Regelui	62
8. Alchimiști și cavaleri	67
9. Povești merovingiene	73
10. Întoarcerea ucenicului	81
11. Mâna Nevăzută	85
12. Gotwif Maiflower	89
SÂNGE DE ALCHIMIST	95
1. Alchimiști de sânge	97
2. Sânge de alchimist	106
3. Semnul <i>imprecatus</i>	116
4. Animanție	120
5. La cârciuma Porcul Descăpățânat	125
6. Secretul lui Whylom Plumbeus	132
7. O amiază în turn	142

8. Toiagul lui Trogus Soothings	150
9. Oniromanție	156
10. Drumul spre Nicăieri	169

SEFĂRȘITUL LUMINII	177
1. <i>Saltus rododendrus</i>	179
2. Casa părăsită	181
3. <i>Incubus</i>	185
4. Musafirul din amurg	191
5. Doi strigoi și un mort	197
6. Sentință de foc	208
7. Proba lui Grilwars	215
8. Alți strigoi	217
9. Gravură pe oglindă	221
10. Lordul Malkmus de Mordrecq	228
11. Ghicitoarea	233

TAINA ORDINULUI	241
1. Stăpânul	243
2. A doua taină	249
3. <i>Donativum!</i>	256
4. Conspirația broscuilor	260
5. Voia Monarhului	265
6. Întoarcerea alchimistului	271
7. Al doilea semn	279
8. Codrul Grouley	282
9. Primul cerc	287
10. Furul și umbra lui	296
11. <i>Threalpows</i> și <i>grindypows</i>	301
12. Cheia și bolta	306
13. Atacul incubului	311
14. Răzbunarea focului	313
15. Labirintul de nisip	317
16. Anfisbena	322
17. Amurg în Turn	327

REGATUL UCENICILOR	331
1. <i>Mynyddoedd Duon</i>	333

2. Întâlnire în beznă	340
3. În Regatul Ucenicilor	345
4. Profețiile unui ciocârlan	352
5. Fuga spre temnițe	367
6. <i>Megahypsognatus monstruosus</i>	372
7. Ceasul cel mai întunecat	378
8. Ucigașul	381
9. Camera Tainelor	385

AL CINCILEA LORD	391
1. Apăruți și dispăruți	393
2. Lordul Fenix	398
3. Navele din Magonia	406
4. Debarcarea norilor	410
5. Un loc pentru cugetat	415
6. Chemarea lui Grendel	418
7. Noaptea cea mai lungă	425
8. Atacul dragonilor	432
9. Cercul de foc	437
10. Ultima taină	442
11. Duelul Lorzilor	446
12. Hotărârile Cruormantului	452
13. Taina tainelor	459

Glosar de termeni	467
-------------------------	-----

În hăurile temniței celei mai adânci din Turnul Londrei, vâlvătăi verzi s-au aprins în beznă. Flacăra șovăielnică a torței și-a croit drum prin tunelul fără fund, împingând umbrele de-o parte și de alta. Lanțul lung care-i lega pe pușcăriași a zureit, târându-se pe pardoseala neuniformă, până când tunelul s-a oprit în pragul unei uși din fier. Bărbatul cu cagulă s-a aplecat spre canaturile ruginite și a bătut, cerând să intre. Nu existau nici zăvoare, nici vreun semn că ușa ar fi putut fi deschisă pe acea parte, dar după un șir de scrâșnete metalice, canaturile au cedat, scârțâind de parcă se împotriveau cu puterea a mii de farmece. Umbră care purta torța a înaintat, urmată de cei cinci pușcăriași legați de lanț. Flacăra șovăitoare a luminat un temnicer mai scund decât călăii cu cagulă din jurul lui, dar el se mișca cu o sprinteneală de necrezut la un cocoșat de al cărui braț damblagit atârna un șir de chei uriașe. Jumătate din chip i s-a ivit printre pliurile cagulei obișnuite, de culoare neagră. Fața îi era ciupită de vărsat, albă ca varul, cu obrajii supti și sprâncenele burzuluite, iar ochiul îi părea ca de pește, umed, opac și peste măsură de mare, căci pleoapa de jos îi atârna, lăsând la vedere o bucată de carne roșie, înfiorătoare și totodată melancolică. Ochiul i s-a întâlnit o clipă cu privirea unui ocnaș, oprindu-se asupra pletelor lui roșcate.

Un coridor peste măsură de lung și boltit, cu nervuri ce se încruciau labirintic, cobora spre sanctuarul subteran: Camera

Lorzilor, luminată de torțe cu flăcări verzi, înșirate de-a lungul pereților, se prelungea într-un gigantic cerc alungit, scobit în genunile Londrei. Licărul lor putea tulbura simțul spațiului; ocnașii au rămas pe loc năucii și, în cele din urmă, s-au aruncat în țărână, acoperindu-și ochii. Împinși în hău, au coborât poticnit pe lunga spirală a treptelor tăiate în piatră. Unul dintre ei a descoperit în centru un soi de cazan pe jumătate cufundat în piatră, în care ardea un foc lichid la picioarele unui arc enorm, aidoma cristelnițelor din biserici, doar că pe suprafața lui se reflectau imagini schimbătoare și neînțelese. Părea un potir uriaș, înfipt în mijlocul Camerei. Arcul din piatră venea dintr-alt ev, și înlăuntrul lui era relicva de care auziseră vorbindu-se atât de mult.

Mai multe siluete cu cagule au intrat în sală, ocupându-și locurile pe treptele ce dădeau ocol spațiului central al Camerei. Toate aveau fețele acoperite cu măști din fier, bizare și monstruoase. Unele păreau dihanii fermecate, femele ori masculi, alte aminteau de dihanii știute, dar toate se schimonoseau îngrozitor. Corul unor voci spectrale a început să recite litanii pe coridoare, iar vuietul lor a crescut, într-o muzică gravă și tulburătoare. Flăcările torțelor au pâlit când Ranulf de Flambard, mare Lord Cancelar și episcop de Durham totodată, înveșmântat într-o tunică largă cu glugă, mătăsoasă și bătând în violet, pe care odihnea un colan gros din aur, a intrat în încăpere pentru a prezida Judecata Domnului. Pe fața lui albă ca varul nu se citea nimic, iar ochii și-i pironia în gol, fără să clipească. În urma lui pășea Marele și josnicul Inchizitor al Angliei; acesta își ascundea chipul sub o tragică mască din argint, pe care apărea reliefurile unui zâmbet pervers, singura în ale cărei găvane deschise clipeau ochi nesățioși, galbeni și nerăbdători.

Ranulf de Flambard s-a instalat pe un jilț cu spătarul înalt, de unde avea să prezideze Judecata. Temnicerul ghebos și călăii s-au înclinat ca niște slugi umile.

La un semn mărunt de pe chipul Lordului Cancelar, Lordul Sambelan a poruncit să se înceapă judecata.

– *Inquisitio haereticæ pravitatis inscriptio.*

Călăul a tras fără milă de lanț, aruncându-i pe cei cinci condamnați în mijlocul cercului alcătuit din juzii cu cagulă. În spatele măștilor purtate de Lorzi, s-au auzit șoapte, care n-au întârziat să se topească în tăcerea găfâită adoptată în fața privirii de stăpân pe care Lordul Cancelar o arunca pe sub sprâncenele neclintite și neîndurătoare. Ocnașii, doi bărbați și trei femei, păreau să fi mâncat pe sponci, erau vlăguți și murdari, căci luni la rând trăiseră în temniță, departe de lumina soarelui. Fiindcă, fără îndoială, dacă ceva le fusese interzis, acest lucru era tocmai lumina soarelui.

Călăul i-a bombănit ceva neînțeles unuia dintre ei, care s-a împotrivit cu dârzenie. Ghebosul l-a apucat cu îndemănare de chica roșcovană, silindu-l să se plece la picioarele Lordului Cancelar. L-a constrâns să se aplece peste ghizdul potirului uriaș, iar focul verde al torțelor a scânteiat, dezvăluind chipul ocnașului, ce se zbârcea ca pâzna suptă de vânt. Două puncte luminoase, ciudate și roșii, s-au arătat în adâncul potirului, și un chip strâmb i-a surâs condamnatului. Acesta n-a izbutit să zică vreo vorbă, dar gândul l-a trădat: „Grendel!”

Râsete pline de cruzime s-au transmis de la un jude la altul.

– Grendel, a repetat cu glas tare și grav Marele Inchizitor, din dosul măștii de argint.

Una din mâinile lui a coborât solemn, iar ghebosul a dat la o parte zdrențele tunicii, arătând triumfător spatele acuzatului.

– Acesta este, Milord! a asigurat vocea lui cavernoasă de broscoi. Lorzii au șopocăit în jur.

Trupul condamnatului a început să tremure spasmodic, ieșind din lumină, căci era neputincios în fața forței care îl apăsa. În cele din urmă, Marele Inchizitor s-a apropiat de ocnaș, a întins un braț, a deschis mâna și a arătat cu unghia un soi de inscripție în anglo-saxona veche, ce apărea parcă tatuată pe spatele roșcovanului, de cum o atingeai.

CORDEATHOS GAD7RÆY

Cu ultimele puteri, roșcovanul a încercat să smulgă masca de argint în dosul căreia se ascundeau ochii. O clipă a crezut că îi recunoștea, dar era prea târziu. Când Marele Inchizitor l-a atins, trezindu-i o durere cumplită, inscripția de pe spatele ocașului a început să-și piardă culoarea neagră, coaja i s-a rupt și, ca și cum o lumină puternică ar fi ars înlăuntrul lui, inundându-i trupul, literele stigmatului s-au oglindit schimbător pe bolta înaltă a Camerei subterane, așa că toți cei de față au putut dezlega mesajul de taină venit prin snopul de lumină ce răsucea formula magică anglo-saxonă.

VERFUAQ EANTREBQYAO

– Vinovat! a strigat Marele Inchizitor de sub masca de argint. Nici acum n-ai să ne dezvălui unde sălășuiește incubul? Știm că Gaufrey e ultima verigă a lanțului, ultima poartă ce mai apără taina ordinului.

S-a ridicat și glasul neîndurător al lui Ranulf de Flambard:

– Anii ordinului tău s-au sfârșit, a zis. Azi e sfârșitul străjii, iar ușa tainelor se deschide. De la Roma la Paris, de la Köln la frontierele de Răsărit, sfârșitul începe cu o vânătoare. Veți arde cu toții în focul cel nou și nimic nu vă va scăpa de flăcări. Familia ce veghează asupra misterelor ar putea scăpa de schingiurii...

– Gândește-te la el, a glăsuț, convingător și insistent, Marele Inchizitor.

Condamnatul găfâia, ca și cum înlăuntrul său ar fi ars un rug, devorându-i măruntaiele.

– Ești sortit morții celei mai crude. Sângele ți se va duce în Graalul din Aurnor, dar încă îi mai poți salva pe moștenitorul merovingian și pe maică-sa de schingiuirile cărora nici un flăcău nu le-ar supraviețui, a continuat Ranulf.

Condamnatul a căzut la pământ sub apăsarea unei gheare nevăzute. Dar a înălțat capul, înfruntând, înfiorat, ochii nemiloși ai măștii de argint.

– Tu...

– Acum e prea târziu pentru tot, a insistat Marele Inchizitor.

Ghebosul s-a apropiat de roșcovan, și a tras din răspuțeri de pletele lui murdare.

– Blestemat fie trădătorul! a strigat, cu o furie de necrezut, ocașul. Cel pe care îl urmărești te va duce curând la ruină, Clodoveu!

– Orgoliul te trădează! a zis Lordul Cancelar. Răbdarea mea s-a sfârșit. Ne spui unde-i e sălașul? Ori vrei să-l urmărim, și atunci mulți nevinovați vor arde pe rug?

Într-o ultimă încercare, roșcovanul și-a privit soții, închizând ochii, deznădăjduit, dar hotărât să-și îplinească misiunea cu credință. Una dintre femei, cu chipul supt și capul ras, privea suferința tovarășului lor.

– Nu-i da ascultare! Nu! a șoptit ea cu furie.

Masca de argint a privit-o, pironind-o feroce cu pupile galbene.

Condamnatul s-a uitat la tovarășa lui, zărindu-i lacrimile tăcute și curajoase ce i se prelingeau din ochii sticloși de durere.

Ranulf de Flambard s-a ridicat cu violență de pe tron și, aruncând o ultimă privire disprețuitoare ocașilor, a spus:

– Nu valorează mai mult decât cenușa lor. Semnul lor ne va conduce în inima ordinului. Totul s-a spus. Sentință de Foc.

Juzii cu cagulă au azvârlit în centrul încăperii torțele pe care le țineră ridicate și au repetat în cor vorba „Vinovat“. Vălvătăi

înalte și verzi au înconjurat potirul cel mare și au trosnit, târându-se niște demoni nesătui până la ocași, care au strigat deznădăjduiți când i-a ajuns dogoarea.

O lumină de aur le-a răsărit din ochi, guri și urechi. Hainele s-au desprins de pe ei făcute scrum, trupurile au început să le crape, ca și cum puternica energie a luminii dinlăuntrul lor își croia drum afară, părăsindu-i.

Din flăcări și-a luat zborul o strălucire înaripată, apoi a rămas doar umbra. Un mârâit și o explozie îngrozitoare. Focul verde a pâlpâit, un nor de praf a umplut bezna, iar cenușa ce venea în ploaie a început să se depună agale peste tot.

Cei Cinci Alchimiști fuseseră uciși după ce dezvăluiseră Semnul Leului Purpuriu, iar Marea Inchiziție își începea acum vânătoarea în tot regatul Angliei. După moartea celor Cinci Gardieni, bătuse ceasul pentru dezvăluirea celei mai mari taine a ordinului.